No. 52. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 1 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

..... den 26 April 1843.

Waarde Vriend!

Gij vraagt mij mijn gevoelen, ten aanzien der jongste brochure van den heer VOGELSANG, getiteld: *Bedenkingen de op door den Graaf* VAN RECHTEREN *gegeven beschouwingen* enz. Ik deel u dat gevoelen hier onder mede.

Misschien herinnert gij u het voor een aantal jaren, ik geloof door de Vaderlandsche Letteroefeningen, medegedeelde verhaal van twee personen, de een te Amsterdam de ander in Amerika, die in éénen nacht volmaakt denzelfden droom droomden, betreffende het totaal verongelukken van een schip, in volle zee; van welk schip later niets meer vernomen is.

Het is bijna eveneens zoo, ten aanzien der gedachten en gevoelens van den heer VOGELSANG en de mijne, betrekkelijk het schip van den Nederlandschen Staat. Wij hebben eenen bijna volmaakt gelijken droom gedroomd, schier volkomen overeenstemmende gezigten van hetzelve gehad, en — geen van beiden zagen wij dat schip verongelukken. Alleen in bedenkelijk gevaar zagen wij hetzelve. Ook de middelen tot redding en behoud zagen wij in gelijke vormen en gedaanten, altans het verschil, in slechts enkelen is naauwelijks merkbaar.

Is dit toeval? Is het gevolg van gelijksoortige studien, ervaring of nasporing? Is het overeenstemming van wil, van wenschen en bedoelingen, van zucht voor het waarachtige welzijn des dierbaren vaderlands? Ik weet het niet. Genoeg, wij droomden denzelfden droom en hadden gelijke gezigten.

Ik wilde wel weten, mijn vriend! uit welk oogpunt door onze Ministers de tegenwoordige inwendige gesteldheid des vaderlands, hunne eigene positie, hunne middelen en krachten, en vrijheid, om te doen wat de omstandigheden als gebiedend noodzakelijk voorschrijven, in deze oogenblikken beschouwd worden.

Zij zien het hoogst waarschijnlijk zelven wel, doch misschien zien zij het ook niet, of niet duidelijk genoeg, dat zij tobben en wroeten en werken zonder wezenlijke uitkomsten; dat het doel, hetwelk zij bejagen, even verre verwijderd blijft; dat zij het algemeene vertrouwen nog altijd niet bezitten, hetwelk zij met ijver trachten te verdienen; dat hunne inzigten en bedoelingen miskend worden; dat er zoowel openbare als heimelijke tegenwerking bestaat, en er allerlei struikelblokken geworpen worden op den weg dien zij willen bewandelen; dat men hunne taak bemoeijelijkt, door van hen het herstel des kranken maatschappelijken ligchaams te vorderen door de aanwending van middelen, welke er niet toe geschikt zijn, en welke middelen men zich dààrom voorzigtiglijk onthoudt, duidelijk en specifiek te omschrijven, zich bepalende dezelve in algemeene, onbestemde bewoordingen aan te duiden; dat men hen van onwil of blindheid beschuldigt, waar zij onregt, onbillijkheid en het scheppen of vermeerderen van onverdiende ellende zoeken te vermijden; dat men hen lastert, waar zij kracht toonen om het regt te handhaven; dat men hun onkunde verwijt, waar zij evenredigheid in het dragen der lasten willen brengen; enz. enz.

Deze omstandigheden en deze daadzaken *bestaan*; en de positie der Ministers is daarbij hoogst moeijelijk en onaangenaam.

Wat wordt hier door aangewezen? Dat het maatschappelijke kwaad te diep is doorgedrongen, dat er te dringende, te nijpende behoefte bestaat aan de toepassing van heroïke, van krachtig werkende en afdoende middelen, om van de aanwending van zachtere, hoe doelmatig ook onder andere omstandigheden te achten, heil en redding te kunnen voorzien.

Het talrijkste deel der natie moet verligt, zonder uitstel verligt worden, zal het gelooven, dat de Regering waarlijk het goede voor heeft; zullen de geheime pogingen van intriguanten verijdeld, de verschillende pogingen en aanvallen der oppositie-pers onschadelijk gemaakt worden, en er geregelde, onbelemmerde voortgang op den weg van redding, herstel en opbeuring van het vaderland kunnen plaats vinden.

Blijft men verzuimen, dit middel zóó tijdig aan te wenden, als de omstandigheden, de behoeften van het oogenblik voorschrijven, de Regering zal vergeefs beproeven, het vertrouwen der natie te verwerven; de groote meerderheid zal ontevreden zijn en het meer en meer worden; de intriguanten zullen ruim baan hebben en aan de geheele wereld doen gelooven, de Ministers kunnen niet en willen niet; de oppositie-pers zal overvloed van lauweren en abonnementen verzamelen; wat nu nog slechts in hare hand een dunne rietstok is, zal daarin weldra tot eene knods aangroeijen, en te vergeefs zal het zijn, in het midden der algemeene opgewondenheid de taal der waarheid te doen hooren en onderscheiden. Wat zal dan gebeuren? Ik kan het niet met zekerheid bepalen, doch zeer veel, zeker, zal er dan gebeuren, wat in deze oogenblikken noch door de intriguanten om eenen ministerielen zetel, of om andere oogmerken, noch door de schrijvers der oppositie-bladen wordt voorzien of berekend. Wie kan voorspellen, waarheen het woeste en geprikkelde paard zijnen loop zal nemen, wanneer het zich aan toom en breidel heeft ontscheurd? Wat zal er van de tegenwoordige bewindsmannen worden? Ik weet het almede niet. Maar zeker zullen zij beroofd worden van de gelegenheid tot vervulling dier schoone taak, welke hun gewis bij de aanvaarding hunner gewigtige betrekkingen voor den geest stond: zij zullen niet kunnen zijn de redders, de weldoeners van hun vaderland.

En wat zal de oorzaak zijn van dat alles? Miskenning of verkeerd inzien van de wezenlijke oogenblikkelijke gesteldheid des lands, van de behoeften en wenschen des volks; verzuim van, als kernvolle Nederlandsche mannen, moedig en krachtig te handelen en door te tasten, toen het gunstige oogenblik daarvoor nog niet was voorbij gegaan. Deze dwaling, deze zwakheid zal dan eenmaal de onpartijdige geschiedenis hun als eene zware schuld aanrekenen, en de geschiedenis -- zij zal daarin niet onregtvaardig zijn.

De Graaf VAN RECHTEREN, met vele anderen voor hem, oordeelde eene wijziging der grondwet onvermijdelijk; de heer VOGELSANG is van hetzelfde gevoelen, en ik, mijn vriend, denk er niet anders over. Langer uitstel houde ik voor hoogst bedenkelijk, hoe sterk dan ook sommigen volhouden, dat er bij de wijziging niet veel *zou* gewonnen worden.

Wanneer ik zoo in mijne verbeelding de lijst eens doorloop van de namen dier mannen, welke zich door kennis zoowel als door vaderlandsliefde, regtschapenheid, onafhankelijkheid en geestkracht reeds vóór lang hebben onderscheiden, hoe levendig wordt dan in mij de wensch, dat de Ministers den Monarch ernstig mogten raden, deze mannen, (die *élite* des Nederlandschen volks), eens rondsom zich te vereenigen, en hun de gewigtige vragen voor te stellen, *of* inderdaad de gesteldheid des vaderlands wijziging der grondwet blijkt te vorderen, en zoo ja, *welke?*

Ik meen mij overtuigd te mogen houden, dat ook door deze mannen een voortgaan op den thans betreden weg, bij de bestaande urgentie aan dadelijke krachtige afdoende voorziening, zou worden ontraden; dat er wijzigingen door hen zouden worden voorgesteld, waardoor vereenvoudiging onzer staatshuishouding, in het groot, zou kunnen worden tot stand gebragt, en de natie, die daaraan zoo dringende behoefte heeft, weldra voelbaar zou kunnen worden verligt.

Voorstellen, daarna in dien geest gedaan, wat ook derzelver lot bij de vertegenwoordiging zijn mogt, zouden aan de Regering eene onberekenbare kracht, een gevestigd vertrouwen bij de natie schenken, de intriguanten ontmaskeren of te leur stellen en de oppositie ontwapenen. Ik heb nog veel meer te zeggen, doch dit later. Voor heden genoeg. T. T.

(Vervolg van onze vorige.)

En of het niet genoeg ware het hoofd der commites boven de wolken te verheffen, met loftuitingen te overladen en laffe vleijerijen te bewierooken, men slaat jegens het stoffelijke en vergankelijke vereerings-voorwerp tot godslastering over: « Wechol « hambarhyr agarof," staat er, « keilan me harhyr agary hasche- « geno" dat is « die hem ten kwade verdenkt, verdenkt de « Voorzienigheid ten kwade;" men heeft daar voor ongetrouwelijk vertaald « wer verdachtiges von Ihm denkt, thut so viel, « als wenn er einen Heiligen verdachtigte." Er zullen wel meer onnaauwkeurigheden en vrijheden in de vertaling geslopen zijn; het commite ziet zoo naauw niet!

Rabinaats-collegien van Amsterdam, zuilen der Israëlitische godsdienst in Nederland, moogt gij zulke heiligschennis legitimeren! *adar*, wel is waar, zal *tischri* overleven, maar waarheid en probiteit duren eeuwig!

Wij hebben tot dusverre de kwijtschelding en sanctificatie onbestaanbaar bij de Israëliten; maar waar dwalen wij henen, door den aanbidder van den God des heelals, met den Beschtiaan, en de dienst der nimmer volprezene Almagt, met den afgods-baal der gasidim te verwarren!

Ten aanzien van ARONSELIG, die als een tweede ARISTOCRATUS, naar den vijand overliep, vallen de bewoordingen en uitdrukkingen minder malsch: de dertien Rabbijnen, na hem door allerlei uitbrakingen en imprecatien, als het ware, gesteenigd te hebben, spreken den vormelijken banvloek over hem uit; zij gaan een stap verder: *zy bedreigen ieder die hem de hand biedt, naar hem luistert, of op eenigerlei wijze ondersteunt, met de strengste vervolging.*

Edelmoedige geloofsgenooten, vrome en goede zielen, die door uwe liefdegiften, den broeder in het Oosterland steunt en laaft, wacht u wel met ARONSELIG in goede aanraking te komen, want zij, die het voorwerp uwer broederliefde zijn, staan gereed u, door hunne vervolging te verguizen; even als het zwaard van DAMOCLES, hangt de banvloek boven uwe hoofden! hadden zij *nous autres* dáár onder hunne klaauwen, ALBA en andere gewetens-beulen zouden slechts stippen bij *hunne* monsterachtige reuzengestalten zijn!

Edele MONTEFIORE, rabijn MELDOLO te Londen, ook, gij zijt in het anathema betrokken; schim van den nu zaligen rabijn HIRSCHEL, in de velden der gelukzaligheid kan die banbliksem u niet treffen!

De Jerusalemsche zendschrijvers bekend met alle in het *Westerland ontstane* aanleidingen, correspondentien, omstandigheden en bijzonderheden, betrekkelijk de zaak in kwestie, verklaren evenwel door niemand, en in het bijzonder niet door het hoofd van het commite, tot schrijven genoodigd of opgevraagd te *zijn*.

Laatstgemelde heer, van wien de zendschrijvers het getuigenis afleggen, « Er sei der Mann über welchen sich die Handelswelt « wundert, dasz er seine eigenen Geschaften hontenan setzt, und « sich gern der Vortheil der heilige Sache hüngiebt" vergeet evenwel niet nu en dan naar het uithangbord des koopmans te wijzen; « schon in der *profanen* Welt, heet het, ist seine Ruf, « als ein der solidesten und redlichsten Mannern gegründet; fer- « ner sei noch deses gesagt, dasz ob gleich wir Gottlob, in des « Handelswelt als rechtliche geschaftsleute bekannt sind etc" In een brief van den heer KULP te Frankfort wordt gezegd: « sie konnen sich, wegens die Rechtlichkeit meines hauses, a costi, « bei allen unsern Geschaftsfreunden unter den dontigen Han- « delsstand, erkundigen." Nu de groote zaken moeten ons nimmer de kleine doen veronachtzamen.

Men blijft in den zendbrief niet in gebreke, het beheer van het commite den uitbundigsten lof toe te zwaaijen. Volgen, de affirmationen van de rabbinaten der Portugesche en Duitsche, Israëlitische gemeenten te Amsterdam, waarin wij niet zonder verwondering ontwaren, dat een *schriftgeleerde welke de rekenkunst* verstaat, zich voor als nog, met het onderzoek der registers en bescheiden van het commitie onledig houdt; zijn heeren Rabbinale Assessoren, welke in de schriftgeleerde wereld een beduiden rang bekleeden, in deze kunst *on*ingewijd? Wij begrijpen overigens de reden niet wel, waarom juist de *wiskunde* en de *schriftgeleerdheid*, hand aan hand, de boeken van het commite doorwandelt!

De heer LOWENSTAM brengt niet minder dan twaalf aanmerkingen te berde, op den vorm der affirmationen, de kwaliteit van der zendschrijvers, etc. etc. en het te Amsterdam in acht genomene, *reservatio mentalis*, waarvoor het bestek dezes geene plaats vergunt.

Daar de Rabijnen van Jerusalem nu eenmaal het rigtige beheer van het commite, en den accuraten ontvangsten *aller* bijdragen erkennen, en daar zij tevens eene volmaakte wetenschap der geheele administratie, met alle hare ab- en dependentien; ten aanzien van geheel Israel belijden, komt *ons*, na het volmondige getuigenis van hen, welke een wezenlijk en geldelijk belang bij de zaak hebben, de bevestigingen der Amsterdamsche Rabbinaats-Assessoren, en het testimonium van den kalonregter TOBIAS BOAS, waarmede het boekske eindigt, overbodig voor. Wanneer Jerusalem zegt: « het commite heeft alle ontvangsten in zijne boeken op- « genomen en al hetgeen in de boeken staat uitgetrokken, hebben « wij rigtig ontvangen," dan heeft Amsterdam er geene enkele jota bij te voegen; te minder, dewijl de Rabbijnen-vereeniging van Jerusalem, in personeel en rang die van Amsterdam verreweg overtreft; de affirmationen der inlandsche godgeleerden doen hier niets ter zake af.

Nu blijft nog over een zeer wijdloopig schrijven van het commite, waarover wij, na hetgeen reeds over het algemeen van de brochure is gezegd, in geene uitweiding kunnen treden, zonder nogthans de volgende regelen aan de aandacht des lezers te onthouden

« So erhielten wir auch ein Antwort von den hochwürdigen « Rabinen und Vorgezetzten der frommen deutschen, sogenannten « Wolliner, Chassidim Gemeinde zu Tiberia, datirt etc., also « lautend:

« Ihr Würdiges Handschreiben ist uns richtig angekommen, « U. S. W. woraus wir das Uebel ersehn; dasz einer von den « Peruschim seinen Mund met Lügen und Trügen aufreisst, « gegen den Willen der Gerechten, und gegen unsern Willen. « Unser Herz zerschmolz beinahe vor Gram. Ist zoo was je her- « hort worden? U. S. W. seit einem Zeitraum von ungefähr 20 « Jahren, erkennen wir seine Frommigkeit und Wohlthatigkeit, « wie kan nun jener nichtswürdiger Man solche Lugen gegen Ihn « ausdrücken? U. S. W. Vor Gram wissen wir augenblichlich « nicht, was dagegen zu thun sey, aber wi wollen es mit den « hiesigen Portugiesischen weisen Rabinern überlegen, und die « Sache in gehorigen Orgdnung brinen."

ten einde aan te toonen, hoe in Palestina, Gasidim, Peruschim (Phariseen) tegen over staan, en van deze bijzonderheid de gevolgtrekking af te leiden, dat deze Gasidim-gemeente, de oogappel van het commite, vermoedelijk wel een ruim gedeelte van de heilige heffe zal naar zich trekken. Overigens schijnt de sektengeest, die weleer aan den hartader van het Joodsche volksbestaan knaagde, de kanker die Juda's maatschappelijke krachten ondermijnde, de teerende, inwendige vijand, die eindelijk zijn

beldohgeeil verstikte, nog te midden van de overblijfselen der ingestorte Havios-hut, hunnen heilloozen invloed uit te oefenen, en uit Neerlands hoofdstad, willen wij het comuite gelooven, onder goedkeuring van vorst en staatsdienaren, leven en voedsel te ontvangen! (Vervolg hierna.)

NIEUWSTIJDINGEN.

OOST-INDIE.

BATAVIA 17 Nov. De berigten uit Banka zijn gunstig voor de Hollanders. De, in opstand zijnde Chinesche bergliedeu hebben, door honger daartoe gedwongen, zich op genade en ongenade moeten overgeven. Deze Chinezen zullen zich thans overtuigd hebben dat zij te zwak zijn, om de Europeers de wetten voor te schrijven.

— De berigten van de westkust van Sumatra zijn ook gunstiger voor het Nederlandsche gouvernement, daar de Atschinesen, die een vijandelijken inval op het Nederlandsch gebied hebben gedaan en de zeeplaatsen tusschen Tromo en Sinkel blokkeerden, verdreven zijn. De inlanders kunnen zich in het open veld niet tegen de Hollanders meten, maar nemen dadelijk de vlugt naar de bosschen of bergen. Voor de Nederlandsche troepen is het nadeelig, dat vele Afrikasche negers en Buginesche soldaten (uit Celebes) deserteren en hunne wapenen aan de Atschinesen verkoopen. Ook heeft men opgemerkt, dat wanneer de troepen in streken komen alwaar de peper in bloei staat, zij door ziekte worden aangetast.

— Op Sumatra's westkust wordt de slavenhandel nog sterk gedreven. Het is in het Padangsche sedert eenigen tijd in gebruik gekomen, om op het eiland Nias inwoners op te koopen. Daar de Nadscha van Nias naar willekeur over zijne onderdanen kan beschikken, en de Niasische vrouwen schoon en dierhalve bij de Europeers en de Chinezen op Sumatra zeer bemind zijn, is de menschenhandel aldaar nog toenemende. Niet alleen slavinnen, maar ook slaven worden van Nias naar Sumatra gevoerd, en tot zwaren arbeid gedwongen.

ENGELAND.

— Engelsche dagbladen behelzen het berigt, dat H. M de Koningin *Victoria*, den 24 dezer, des morgens ten 4 ure en 5 minuten, op het Paleis van Buckingham, allergelukkigst van eene Prinses bevallen is.

Deze heugelijke tijding is onmiddelijk door salvo's van het geschut, van het Park en den Tower, aan de bewoners der hoofdstad bekend gemaakt.

Het laatste bulletin vermeld dat de Doorluchtige Kraamvrouw en de jonggeboren Prinses zich in den meest gewenschten toestand bevinden.

BELGIE.

— Te Otersum bij Gennep is op den tweeden Paaschdag, het volgende schelmstuk bedreven: Bij zekeren welgestelden landman had, op den eersten Paaschdag, een behoeftig man om eenig voedsel verzocht, en een stuk brood en spek bekomen; den volgenden voormiddag, onder kerktijd, toen niemand der huisgenooten, behalve de landman, te huis was, vervoegde zich een welgekleed persoon bij hem, met de vraag of hij ook paarden of vee ter verkoop had, waarop deze antwoordde, wel één paard te willen verkoopen, doch dat hij daartoe op eenen anderen dag dan dezen, diende terug te komen. Desniettemin stemde hij toe, om het paard voorloopig eens te laten zien. Uit den stal terugkomende, vond hij twee personen in het huis, in eene van welke hij den bedelaar van den vorigen dag herkende: deze vroegen kwanswijs aan den derden of hij geen handel had gedaan. Op het ontkennende antwoord, vallen alle drie den landman te lijf, binden hem handen en voeten en openen vervolgens eenen grooten boeren-kist, in welke landlieden gewoonlijk hun geld geborgen houden, en ontrooven uit dezelve, al het gereede geld, ruim 300 gulden, waarop de gauwdieven zich verwijderden, den landman gebonden achterlatende, die na eenigen tijd door de uit de kerk terugkomende huisgenooten gevonden werd. Het dadelijk ingestelde onderzoek, door marechaussées en andere ambtenaren, is zonder gevolg gebleven.

NEDERLANDEN.

GRONINGEN, 24 April. In den namiddag van 22. dezer heeft in het twee uren van hier gelegene Bedum een noodlottig ongeluk plaats gehad. Omstreeks te 2 uren naderde een derwaarts bestemd rijtuig dit dorp, zijnde bespannen met een paard, komende van Winsum, en waarin zich, behalve de stalhouder *P. Smit*, van Winsum, die den wagen mende, bevonden zeker bejaard reiziger, de Heer *P. E. Bardt*, reizende voor het bekende handelshuis van *Johanna Bushholt en Co.*, wijnhandelaren te Duisburgh aan den Rijn, en eene vrouw, genaamd *Paike Klaassens Bot*, echtgenoot van den schoenmaker *S. van Es*, benevens hare kleindochter, welke beide laatstgenoemden te Onderdendam in den wagen opgenomen waren. Te Bedum gekomen, schrikte het paard voor eenen in werking zijnden oliemolen, en sprong hetzelve zoo hevig op zijde, dat het met den wagen in het diepe vaarwater viel. Het meisje had het geluk er behouden uit te springen, doch de andere personen geraakten met den wagen spoedig midden in de vaart. Op dit gezigt schoten dadelijk onderscheidene personen ter hulp toe, en bereikten zij door middel van een korenschip het rijtuig; de kap van hetzelve werd zoo spoedig mogelijk doorgezaagd, en de in het grootste gevaar verkeerende menschen werden uit het water gehaald en in het huis van den kastelein *R. E. Sinia* gebragt. Geneeskundige hulp was dadelijk bij de hand, en geene middelen werden onbeproefd gelaten, om den genoemden reiziger en de vrouw in het leven te behouden, zijnde de voerman er met den schrik afgekomen. In weerwil dier middelen, is de Heer *Hardt*, niettegenstaande hij zijne volle kennis teruggekregen had, dien avond ten 6 ure, aan de gevolgen van dit ongeluk bezweken; terwijl bij de vrouw van *van Es*, schoon nog bedenkelijk ziek zijnde, gisteren avond eenige hoop op herstel aanwezig was.

MENGELINGEN.

De vreeselijke reisgezel.

Een bekende Engelsche schrijver verhaalt het navolgende voorval, dat hij beweert uit den mond van eenen beroemden luchtreiziger zelven vernomen te hebben. Wij zullen volgens zijn verhaal laatstgemelden zelven laten spreken.

Bij eene mijner opstijgingen in den tuin der Vauxhal, had een mijner bekenden, MAVOR genaamd, het verlangen geuit om mij op mijne luchtreis te vergezellen. Maar toen het uur van vertrek was aangekomen, lieten zijne zenuwen hem in den steek en ik zag te vergeefs om naar iemand die de ledige plaats in het schuitje vervullen zoude. Nadat ik tot op het laatste oogenblik op hem gewacht had en de in den tuin verzamelde menigte reeds luide bewijzen van ongeduld had doen hooren, maakte ik mij gereed om alleen te vertrekken en juist was ik van zins het laatste touw dat mij aan de aarde vasthield van mij af te werpen, toen eensklaps een mij geheel onbekend Heer door de menigte drong en zich aanbood om mij op mijnen wolkentogt te vergezellen. Hij wist zijn verzoek zoo dringend en ernstig te maken, dat ik, na mij door eenige vragen verzekerd te hebben dat hij tot den welopgevoeden en fatsoenlijken stand behoorde, en nadat hij mij beloofd had zich in alles naar mijne bevelen te gedragen, liet overhalen om hem in stede van den weggeblevene mede te nemen. Zoodra hij dit vernam steeg hij met den meesten spoed en veel behendigheid in het slingerende schuitje. In het daaropvolgende oogenblik bevonden wij ons reeds boven de lanen van den beroemden tuin en om mijnen reisgenoot geregtigheid te laten wedervaren, ben ik verpligt te bekennen, dat volgens alle mijne vroegere ervaringen, nooit iemand bij de eerste opstijging eene zoo volkomen koelbloedigheid en zelfbeheersching aan den dag had gelegd als deze onbekende. Het snelle opstijgen van den luchtbol, de vreemdheid van den toestand, de wezenlijke en ingebeelde gevaren der reis en eindelijk de vreugdekreten der menigte, — alles is geschikt om zelfs den moedigsten eenige vrees te doen gevoelen of ten minste in eene buitengewone spanning te brengen. De vreemdeling daarentegen, was zoo kalm en scheen zich zoo op zijn gemak te gevoelen, als of hij zich in zijn eigen huis bevond en in zijnen leunstoel gemakkelijk voor de schrijftafel zat.

Een vogel had niet vrolijker kunnen zijn en zich lustiger in zijn element kunnen gevoelen; en desniettegenstaande verzekerde hij mij op zijne eer en op het plegtigst, dat hij in zijn geheele leven nooit te voren was opgestegen. In stede van eenige bezorgdheid te laten blijken over de groote hoogte, waarop wij ons boven de aarde bevonden, gaf hij steeds bewijzen van de grootste blijdschap, wanneer ik een mijner zandzakken ledig stortte, en een of tweemaal vroeg hij mij zelfs meer ballast uit te werpen, dan ik juist wel wilde. Middelerwijl dreef ons de zeer gunstige wind langzaam in eene noord-oostelijke rigting, en daar de hemel dien dag bijzonder klaar en helder was, genoten wij een wondervol vogelperspectief op de groote hoofdstad en de haar omringende landstreek. Mijn reisgezel luisterde aandachtig naar mij, wanneer ik hem de verschillende voorwerpen aanwees, over welke wij heen vlogen, tot ik hem eindelijk toevallig deed opmerken, dat de ballon zich op dat oogenblik juist boven Hoxton moest bevinden. Toen verried mijn reisgezel voor het eerst een zeker onaangenaam gevoel en vraagde mij angstig, of ik geloofde, dat hij door iemand beneden van de aarde konde herkend worden. Ik antwoordde hem, dat dit volkomen onmogelijk was. In weerwil hiervan, ging hij voor met zich angstig heen en weder te keeren, en meermalen te herhalen: « Ik hoop dat zij mij niet zien zullen," waarbij hij mij verzocht nog meer ballast uit te werpen. Voor de eerste maal ging mij nu de gedachten door het hoofd, dat zijne aanbieding om met mij op te stijgen, veel had gehad van eenen oogenblikkelijken inval, en dat hij nu vreesde, door iemand zijner familie herkend te worden. Ik vraagde hem derhalve, of hij te Hoxton woonachtig was, hetwelk hij mij toestemmend beantwoordde, en op nieuw met de grootste hevigheid bij mij aandrong, de nog overschietende zandzakken te ledigen.

Dit was nogtans uit aanmerking van de hoogte tot welke wij waren opgestegen en den koers van de wind, mitsgaders van de nabijheid der zeekust, volstrekt niet mogelijk. Maar mijn reismakker was doof voor deze redenen; hij bleef er op staan nog hooger te gaan, en toen ik weigerde nog meer ballast uit te werpen, nam hij zijn hoed van het hoofd, trok zijn rok en vest uit en smeet alles over boord.

« Hoezee! dat verligt de schuit!" riep hij uit, « maar het is nog niet genoeg, en hij begon zijnen das los te maken."

« Dwaasheid!" beste vriend, zeide ik, « op zoodanigen afstand kan niemand, al ware het ook met een teleskoop, u ontdekken.

« Verlaat u daar zoo zeker niet op," hernam hij tamelijk onverschillig, « zij hebben goede oogen te Miles."

« Waar?" vraagde ik.

« In het gekkenhuis van Miles!" antwoordde hij.

Genadige hemel! — In een oogenblik stond mij de waarheid helder voor oogen. Ik zat in het gebrekkige schuitje van den luchtbol, ten minste eene mijl boven de oppervlakte der aarde, nevens eenen zinneloozen! Het vreeselijke van mijnen toestand benevelde mij in het eerste oogenblik van alle overleg. Een plotselinge aanval van den waanzinnigen, een aanval van woede, de geringste strijd, kon ons beide in een oogenblik naar de eeuwigheid zenden! Middelerwijl herhaalde de zinnelooze nog heviger zijn onbesuisd geschreeuw: « Hooger! hooger! hooger!" en ontdeed zich daarbij een voor een van alle kleedingstukken die hij aan had en wierp dezelve zoodra hij er een uit had getrokken, dadelijk over boord en gaf ze aan de winden prijs. De overtuiging dat elke tegenspraak nutteloos zoude zijn, of veeleer de vrees dat zij welligt eene verderfelijke opwelling konde veroorzaken, legde mij gedurende deze handeling van zijne zijde, het zwijgen op. « Wij zijn nog niet hoog genoeg, wij moeten nog tien duizend mijlen hooger — een van ons moet den anderen over boord werpen."

Het is onmogelijk mijne gewaarwordingen bij deze woorden te beschrijven. Niet slechts het schrikbarende van mijnen toestand, maar nog meer de ongewoonheid van denzelven, bragt mijn gemoed in eene wilde, koortsachtige beweging; want nooit had de stoutste verbeelding, nooit de verschrikkelijkste droom mij in eenen zoo vertwijfelden, hopeloozen toestand gebragt. Hij was verschrikkelijk — verschrikkelijk. Woorden, gebeden, redeneringen waren nutteloos. — wederstand had gelijk gestaan met eenen oogenblikkelijken dood. Beter ware het geweest dat ik mij ongewapend in de Amerikaansche woestenijen aan de genade der wilde horden had overgelaten gezien. En terwijl ik het niet waagde vinger noch hand te verroeren om het te verhinderen, zag ik den waanzinnigen met overleg eerst den eenen vervolgens den anderen der nog als ballast overgebleven zandzakken uit het schuitje slingeren, waardoor de luchtbol pijlsnel in de hoogte schoot. — Hooger, hooger, nog hooger, steeg hij op — tot eene hoogte waaraan ik het nooit had gewaagd te denken — de aarde, was uit mijne oogen verdwenen en niets als eene ontzaggelijke zee van wolken bewoog zich onder ons! De aarde, ik gevoelde het, was voor altoos voor mij verloren! De waanzinnige daarentegen, nog niet te vreden met de hoogte waarop wij ons bevonden, begon op nieuw morrend in zich zelven te spreken. Eindelijk vroeg hij eensklaps: « Hebt gij vrouw en kinderen?"

Door den drang der omstandigheden en door de liefde tot de aangename gewoonte van het aanzijn daartoe gedwongen en met eene gewis vergeeflijke verloochening der waarheid, antwoordde ik, dat ik getrouwd was en veertien onmondige kinderen had die in mij hunnen vader en onderhouder verliezen zouden.

« Ha! ha! ha!" lachtte de waanzinnige, terwijl er een gloed in zijne oogen brandde, die mijn bloed in mijne aderen tot ijs deed verstijven. « Ik heb drie honderd vrouwen en vijf duizend kinderen en indien de luchtbal door den dubbelen last niet zoo zwaar geweest ware, zoude ik reeds sedert lang bij hen geweest zijn."

« Waar bevinden zij zich dan?" vroeg ik, mij angstig bezig houdende, om de eene of andere vraag te vinden, ten einde tijd te winnen, die zich juist thans van zelven aanbood.

« In de maan," antwoordde de zinnelooze, en « wanneer ik eerst de schuit ligter gemaakt zal hebben, zal ik er in een oogenblik zijn."

Verder hoorde ik niets meer; want plotselings trad hij naar mij toe, klemde mij in zijne armen en . . . . . .

Hier eindigt het berigt omtrent dit voorval. Dat het verhaald werd, schijnt nogtans te bewijzen, dat het gelukkig is afgeloopen. (*Ned. Nieuwsblad.*)

ADVERTENTIEN.

§ § § VERKOOPING binnen Vlissingen, op Woensdag den 3 Mei 1843, des voórmiddags om 10 ure, ten huize van *L. QUERE*, in de Noordstraat, Wijk C. No. 26, ten overstaan van den Notaris *A. VAN DER SWALME*, van eene partij MEUBILAIRE en WINKEL-GOEDEREN, bestaande in Tafels, Stoelen, Spiegels, Schilderijen, een Bureau, een Glazekast, een Ledikant, een partij Tabakstonnetjes, 3 Weegschalen, een partij Olie- en Drankmaten, Glazen, Karaffen en andere Goederen meer.

Daags vóór de Verkooping te zien.

Brunel, Coiffeur à Middelbourg,

se rendra le 1er Mai à FLESSINGUE chez la Veuve *MAHUTTE*, sur le Grand Marche, et dans le courant du mois à AARDENBOURG et ses Environs, avec un assortiment de PERRUQUES, TOUPETS EN TULE CHEVELU, TOURS, idem PARFUMERIE, BROSSERIE et PEIGNES.

Salon pour la Taille de Cheveux à 25 Cent, Coiffure de Dame à 50 Cent.

STOOMJAGTEN,

varende tusschen

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

Mei 1843.

Van Middelburg.			ur. m.	Van Rotterdam.			ur. m.
†Dingsdag	2,	vm.	6,	Dingsdag	2,	vm.	5.
†Woensd.	3,	–	6,	Woensd.	3,	–	6.30
†Donderd.	4,	–	7,	Donderd.	4,	–	6,30
Vrijdag	5,	–	3,	Vrijdag	5,	–	8.
Zaturdag	6,	–	3,30	Zaturdag	6,	–	8,
Zondag	7,	–	3,30	Zondag	7,	–	10,

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. April. Sedert den 27 dezer zijn alhier te reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Haabet, N. N. Jessen, Hobroe, lijnzaad; Creole, J. P. Boijsen, Buenos-ayres, Huiden; Alida Maria, J. Oetzes, Koningsbergen, garst.

Voor Gend bestemd:

Luna, A. A. Scheepsma, Straalsund, tarwe.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Maria, J. Steinroth, Stettin, ballast; Vuth, C. Panagoth, Constantinopel, stukgoed; Corielanus, J. Elwell, Cadix; the Hope, W. Green, Grangemouth, beide ballast; Charlotte, R. Muys, Hamburg, suiker; de Commercie, J. de Graeve, Liverpool, stukgoed; Libertas, H. Ritzke, Memel; de Maria, Z. Bohnwell, Avontuur, beide ballast.

Van Gend gezeild:

The William Crou, W. Cron; the Artius, J. Graham, beide New-Castle, ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.